

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvozem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Povedený výlet

Když jsem se učil řídit. To měl být původní nadpis. Tuto větu by však musel říct můj taťulda Spejbl. Ale říkám jí já můj milý deníčku. Píšu ti tuto větu proto, abych nezapomněl to co jsem dosud nezapomněl. A to byl ten okamžik, když si taťulínek testoval svoje řídičské umění. Na to do konce svého života nezapomenu. Bylo to onen osudný den. Tráva byla navlhla z předešlé noci, kdy řádila nad naším krajem bouřka. Během dopoledne si

však sluníčku dalo velikou práci a trávu docela vysušilo. Mého taťuldu, který zrovna spal houpaje se v houpacím křesle s novinami na nose, vymyslel za doprovodu hlasitého chrápání, že mě a Žeryka vezme na výlet. Tento nápad se mu velice zalíbil a tak jsme brzy po obědě vyrazili. Taťulda se rozhodl, že se pojedeme podívat někam do Teplických skal. Po pár nastartování, škytnutích a opakujících se chcípnutí motoru se naše Alfa Romeo vypořádalo z garáže. Taťulda mě poslal otevřít vrátka a vyškytal se s autem na vozovku. Kousek cesty jsme se drkotali Prahou, kde na nás každý druhý řidič ukazoval něco rukou a nadával, že se ještě odvážíme s něčím takovým vyrazit na silnici. Projeli jsme kolem našeho divadla, kina, potom i nechtěně jednosměrkou a také kolem tramvajové stanice. Bylo tam dost lidí. Když dorazila tramvaj, tak se všichni narvali dovnitř prvními dvěma takovou silou, že druhými vylézali ven. Normálně se vždycky píše, že to byla jenom chvíle, co dojeli do naplánovaného cíle. V našem případě to tedy byla pořádná chvíle. Uplynuly tak tři hodiny a už bylo po okolí vidět velké lesy, z nichž se jako nějaké věže tyčily vrcholky skal. Ani trochu jsem netušil, co má taťulda v plánu až dorazíme na místo. O

tom laně, karabince, kladívku a dalších horolezeckých pomůckách co si taťulda převážel v kufru jsem vůbec netušil. Projeli jsme branou, která nám slavnostně hlásila: Vítejte v Adrspašskoteplických skalách. Auto jsme nechali stát před hotelem. Taťulda otevřel kufr a na záda si navlekl velký batoh. Přes všechny moje otázky jsem se nedozvěděl co v něm tahá. Představa že to bude jídlo, které budeme potřebovat až se za pár hodin zamotáme ve skalách zvaných Bludiště, byla docela milná. Právě v tomto batohu taťulínek táhl svoje horolezecké náčiní. Zaplatili jsme vstupné do skal a vydali se směrem nahoru. Tímto směrem jsme se dali, protože skály většinou dolů nerostou. Já jsem se statečně držel ve výstupu předposlední, kdežto taťulda byl už druhý. Mohl by vyhrát, kdybychom nešli sami dva. Zastavili jsme se u Střmenu. Byla to skála, která byla dřív součástí starého hradu. Dnes už jenom rozprášených troskek. Celá cesta nahoru nás vyšla asi na 300 schodů. Dolezli jsme k poslednímu žebříku, který byl poněkud strmý a bylo u něj na skále napsáno: Výstup na vlastní nebezpečí. Výstupu jsem se nebál. Ale taťulda si ode mne samozřejmě nenechal poradit, když jsem mu říkal ať ten batoh nechá dole. Nejen že se na těch schodech málem několikrát převážil a mohl tak svým pádem dole vytvořit pěkný bordel, ale při cestě zpátky se s tím batohem zasekl o skálu a nešlo s ním vylézt ani nahoru, ale ani slézt dolů. Po půl hodině marného vlání ve větru se taťulda rozhodl odpoutat od batohu a zkusit ho vytáhnout bez jeho zanedbatelné váhy. Po další čtvrt hodině jsem pobídl lidi, kteří stáli pod žebříkem a čekali až se uvolní, aby kousek poodstoupili. Chvilí na to s hlukem přistál taťuldův batoh na zemi a chvíli za ním i taťulda. Sebrali jsme batoh a rychle se vytratil, protože už nezbývalo dlouho a byli bychom ukamenováni. Cesta dolů byla o dost rychlejší než nahoru. Po pár metrech rychlé chůze jsme narazili na rozcestí a vydali se směrem ke skalám Bludiště. Po delší chvíli jsme došli k jedné skále, která se taťulínekovi ihned zalíbila a hned se rozhodl, že na ni vyleze. Sundal batoh a vybalil si věci. Kolem pasu si zapnul velký pevný pásek a připojil k němu taštičku s kolíčky. Nasadil si dřeváky s bodáky na podrážce a vyndal lano. Zatočil s ním jako kovboj a párkrát ho marně hodil na vrcholek skály. Já jsem mu oznámil, že to radši obejdu. Ani a ani taťulda jsem netušil, že na druhé straně skály jsou schody a tudíž na hoře bude asi rozhledna. Zjistil jsem to až když jsem uviděl taťuldu jak běží za mnou a křičí ať taky utíkám. Nejprve jsem nevěděl proč, ale pak když jsem spatřil toho rozzlobeného pána s atletickou postavou jak nadává a běží za mým taťuldou s kotvou zaseknutou v dřínách, tak jsem radši otázky vynechal. S taťuldou, který usilovně vydechoval a bylo na něm vidět, že plíce nechal někde ve startu jsem tomu pánovi utekl. Naneštěstí jsme se schovali v Bludišti. Tam byla každá skála stejná a každý keř se podobal všem ostatním. A protože batoh s mapou zůstal pod skálou, byla docela švanda se odtamtud dostat. K autu jsme se dostali někdy v ranních hodinách a domů někdy na oběd. Taťulda toho cestou moc nenamluvil, ale myslím, že se teď výletu na dost dlouhou dobu bát nemusím.

Radek Henryš